LÁ THƯ MỤC VỤ

Lòng biết ơn được gọi là 'trái tim của lời cầu nguyện', bởi vì nó là một sự cảm kích sâu xa thúc đẩy ta đáp trả lại Thiên Chúa bằng sự tôn vinh và niềm cảm tạ khi nhận được những quà tặng của Ngài.

Người Samaria trong bài Phúc Âm của Chúa Nhật tuần này sau khi *"thấy mình được sạch, liền quay trở lại, lớn tiếng ngợi khen Thiên Chúa, rồi đến sấp mình dưới chân Chúa Giê-su và tạ ơn Người"*. Nếu anh ta chưa bao giờ bị bệnh phong chắc chắn anh ta sẽ không bao giờ có được sự vui mừng cảm kích lớn lao đến như vậy khi được chữa lành bệnh. Có một câu châm ngôn diễn tả rất đúng điều này: "Tôi phàn nàn về đôi giầy không vừa chân của tôi cho đến khi tôi thấy một người không có đôi bàn chân để mang giầy".

Lòng biết ơn xuất phát từ chữ ơn huệ, mà ơn huệ là quà tặng được ban cho ta một cách nhưng không. Ơn huệ không phải là thứ chúng ta có thể kiếm được hay được tặng thưởng hay xứng đáng được hưởng. Nó không phải là thứ chúng ta trúng được hay mua được. Trong tiệm bán hoa không hẳn người ta mua một bó hoa vì hoa là một thứ của cái đẹp, cái MĨ, mà cái đẹp, cái mĩ thì vô giá không thể mua bằng tiền. Cái mà chúng ta trả cho tiệm bán hoa là trả tiền công cho người trồng hoa và tiền chuyên chở cũng như tiền cho người phục vụ trong tiệm. Chính vì thế hoa nhân tạo không thực là hoa dù có thể nó giống hoa thật đến chín phần mười. Cái nó thiếu là sự mỏng manh, dễ hư và chóng tàn để cống hiến cho cái đẹp, cái mĩ.

Người Samaria nhận ra việc mình được chữa lành là một ơn huệ quá lớn lao đã nhận được cách nhưng không. Chính vì nhận ra đó là một ơn huệ được ban tặng nên anh ta phải vội vàng trở lại để tôn vinh Thiên Chúa và tạ ơn người đã ban tặng cho mình món quà vô giá đó. Vì thế tuy mười người phong đều được chữa lành nhưng chỉ mình anh ta được 'cứu chữa'. Lòng biết ơn làm gia tăng thêm đức tin và là mảnh đất mầu mỡ để tất cả mọi nhân đức khác mọc lên.

Ông W.E Sangster kể về chính kinh nghiệm của ông như sau: "Tôi gặp một người với tâm trạng thất vọng bảo với tôi rằng ông ta chẳng có gì để phải tạ ơn cả, do đó tôi mới nói với ông ta: 'Tôi sắp đi thăm một nhà tế bần dành cho những người già cả, nghèo đói và bệnh tật…anh có muốn đi với tôi không?' Ông ta đồng ý. Chúng tôi đi thăm từ giường nọ qua giường kia…một vài người mù lòa, vài người khác bị điếc hay đần độn…Khi chúng tôi ra khỏi đó ông ta từ giã tôi và nói 'Từ nay tôi sẽ không bao giờ dám phàn nàn hay cằn nhằn gì nữa…' Rồi nói trong hơi thở 'Tôi đã suy nghĩ thật nông cạn. Tôi có thể nhìn…có thể nghe…có thể suy nghĩ và đặt chương trình và cầu nguyện. Tuy không giầu có gì, nhưng có đầy đủ tất cả cái tôi cần…' (Trích trong Live, Rowland Croucher, Tr.85).

Do đó đừng bao giờ chờ cho đến lúc mất rồi mới biết ơn…Hãy biết cảm tạ Chúa cho nụ cười rạng rỡ của một người bạn bất ngờ gặp ở một nơi mà mình không nghĩ rằng có thể gặp được bất cứ ai mà mình quen biết, cảm tạ Chúa cho một gia đình đầm ấm, cho ngày sinh nhật, những dịp kỷ niệm thành hôn…cho tất cả những điều bình thường, mà chúng ta vẫn nghĩ rằng đó là chuyện đương nhiên trong khi chúng lại là những cái chúng ta cần đón nhận với lòng biết ơn.

Một người có lòng biết ơn thực sự có thể tạ ơn Chúa cho tất cả mọi thứ (ngay cả khi không thể hiểu làm sao có thể tạ ơn cho tất cả mọi thứ). Một người có lòng biết ơn thực sự có thể tạ ơn Chúa cho bất cứ người nào (ngay cả chúng ta không thể thích hết mọi người).

Trên hết, ước gì chúng ta diễn tả lòng biết ơn, như thánh Phaolô đề nghị, là dâng cho Chúa chính cuộc đời chúng ta như một hiến lễ. Thiên Chúa đã ban tặng chúng ta quá nhiều; nên hãy dâng tất cả lại cho Chúa. Chính chúng ta có thể biến mình trở nên hiến lễ tốt nhất dâng cho Chúa. Vì ngay cả một món quà nhỏ vẫn là những biểu tượng của tình yêu, như Đức Mẹ và Thánh Giuse, vì nghèo nên chỉ có thể mang đến hai con bồ câu làm của lễ dâng cho Thiên Chúa khi các ngài dâng Chúa Giêsu vào trong đền thờ. Tấm lòng dành cho Thiên Chúa quan trọng hơn lễ vật dâng tiến. Hai đấng đã dâng lại cho Thiên Chúa, như một lời tạ ơn, của lễ đầu mùa mà Ngài đã ban tặng họ.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh